

Chương Ba Mươi Bảy

VIỆN BINH NHẬP SẢNH

Trước mặt Biên Phi Phượng bây giờ gồm có Lưu Hương cốc chủ, Trúc Kiếm tiên sinh và đám Tây Ly Tử, cách chừng hơn một trượng, tuy hãy còn xa, nhưng họ đã cảm thấy sát khí trong người nàng bốc tỏa rợn người.

Ngay lúc ấy chợt nghe có tiếng cười sang sảng:

– Muốn tiêu diệt Ngũ Phượng Môn đâu có chỉ là khó, chỉ ba viên Lôi Hỏa Thần Châm là đủ để đốt rụi không còn một mống.

Đúng là tiếng cười, giọng nói của Trang Chủ Hứa Kính Bá khi uống vào đơn dược thần diệu của Độc Tẩu Chu Tiềm thêm thời gian vận công khử độc, bây giờ thì ông ta hoàn toàn bình phục.

Vừa liếc thấy Hứa Kính Bá đứng lên, đôi mắt của Biên Phi Phượng hừng hừng ánh lửa, nàng đưa mũi kiếm chĩa thẳng vào mặt ông ta thét lớn:

– Hứa Kính Bá, hôm nay kẻ mà ta giết trước nhất là người.

Vừa dứt câu nói là thân hình nàng di động.

Người ta chỉ thấy thân hình hơi mấy động chứ không thấy h thân nhưng chưa nháy mắt kịp là nàng đã tới sát bên Hứa Kính Bá.

Hứa Kính Bá cười lớn:

– Giỏi lắm, Đại cung chủ mà tìm tại hạ trước là đã nhọc lòng người khác đấy.

Ông ta khẽ nghiêng mình sang bên trái và tay phải đưa ra quạt nhẹ qua một chưởng.

Hứa Kính Bá vừa mới khôi phục không đủ sức, Trúc Kiếm tiên sinh vội tung mình ra thét lớn:

– Hãy coi chừng!

Cây Thanh Minh kiếm trong tay ông ta tung ngay chiêu thế Vân Hoàn Vu Hiệp, kiếm quang y như giải lụa cuốn tới thật nhanh.

Biên Phi Phượng khoác cánh tay trở ngược và quất lớn:

– Hãy tránh ra, chờ ta giết Hứa Kính Bá rồi đến phiên người sau.

Cây thước ngọc biến thành một đạo hào quang đỡ gạt mũi Thanh Minh Kiếm.

Hai món binh khí chạm vào nhau Trúc Kiếm tiên sinh chợt cảm thấy một luồng khí lạnh lạ kỳ dẫn nhập vào tay rờn rợn.

Đồng thời ông ta nhận ra ngay hấp lực của thước ngọc trong tay Biên Phi Phượng,

vì khi chạm vào nhau là thanh kiếm bị hút luôn.

Hấp lực thật lạ lùng, vừa hút vào vừa nhả ra khí lạnh, lạnh tuôn ra nhiều thì sức hút càng mạnh, sức hút càng mạnh thì khí lạnh bốc ra thật dữ.

Cả hai hình như hỗ trợ cho nhau cùng một lúc.

Vừa nghe thấy sự việc lạ lùng, Trúc Kiếm tiên sinh rúng động.

Ông ta cảm nhận ngay ra điều nguy hiểm, vì chưa nói đến khí lạnh từ thẻ ngọc toát ra có thể làm cho công lực bị tiêu hao, nội sức hút của nó cũng gây nên khốn đốn.

Vì một khi binh khí bị hút thì tay kia thanh kiếm của nàng đâu dễ để không?

Sự suy nghĩ của ông ta chỉ là chớp nhoáng, vì vừa nhận ra điều nguy hiểm là ông ta đã cười ngay:

– Sức hút của thước ngọc trong tay Đại cung chủ tuy mạnh đấy, nhưng làm chi được lão phu.

Câu nói của ông ta không phải để trấn tĩnh mà cốt ý cho mọi người biết sự lợi hại của cây thước ngọc, để khi cần đánh là phải đề phòng.

Biên Phi Phượng đang đưa đà kiếm về phía Hứa Kính Bá, Trúc Kiếm tiên sinh lên tiếng, nàng quay ngược thanh kiếm lại chém sả vào người ông ta.

Hứa Kính Bá vừa đưa tay trái lên nhưng rồi thu lại, ông ta nói:

– Uống quá, uống quá. Trúc Kiếm lão huynh ngăn cản làm chi.

Ông vụt cười nói tiếp:

– Cô ấy muốn báo thù cho Tứ Cung Chủ Tiền Phi Sinh cho nên quyết giết tại hạ, và nếu muốn tiêu diệt Ngũ Phượng Môn, chúng ta cũng phải giết nàng.

Trúc Kiếm tiên sinh giao kiếm với Biên Phi Phượng và chỉ mới lướt qua nghe Hứa Kính Bá nói, ông ta ngạc nhiên hỏi lại:

– Hứa Trang Chủ giết Tiền Phi Sinh bao giờ thế?

Hứa Kính Bá cười lớn:

– Vừa rồi bị thiêu chết trên nóc nhà, huynh đệ ngỡ rằng Biên Phi Phượng, chứ thật thì Tứ Cung Chủ Tiền Phi Sinh, thanh kiếm báu trong tay đạo huynh chính là vật của Tiền Phi Sinh đó.

Biên Phi Phượng lại gầm lên:

– Hứa Kính Bá, ta sẽ bắt sống ngươi, sẽ bầm ngươi ra từng mảnh.

Cầm thanh đoản kiếm vừa bị nhiễm độc hóa ra màu tím trong tay, Hứa Kính Bá cười lớn:

– Rất tiếc là ngươi khó lòng bắt sống được tại hạ, không tin thì ngươi cứ tới đây.

Đối với con người ẩn tàng nhiều thứ ám khí lạ lùng như Hứa Kính Bá, quả thật Biên Phi Phượng cũng có e dè, nàng quất mắt nhìn ông ta và gằn giọng:

– Đừng vội đắc ý, Hứa Kính Bá, nếu người thoát được thì quả thật mạng người lớn bằng trời.

Lưu Hương Cốc Chủ Giang Thượng Phong xen vào:

– Cứ theo khẩu khí của Đại cung chủ thì hình như bọn này không thể thoát được nơi đây?

Cùng một lúc với câu nói phát ra, Giang Thượng Phong, Thần Phiến Tử và Thanh Phong đạo trưởng xoay hàng tam giác vây Biên Phi Phượng vào chính giữa.

Tây Ly Tử và Trúc Kiếm tiên sinh đứng phía bên phải, bây giờ thêm ba người của Giang Thượng Phong, vòng vây tự nhiên khá là chặt chẽ.

Biên Phi Phượng quất mắt lạnh lùng:

– Lưu Hương Cốc Chủ nói đúng đó, không ai có thể thoát khỏi nơi đây.

Thần Phiến Tử cười lớn:

– Biên Phi Phượng đừng lớn lối, nếu người mà có thể thoát khỏi nơi đây thì cũng đáng kể là mạng người lớn bằng trời đấy.

Hứa Kính Bá đứng hơi xa nên Biên Phi Phượng thấy giữa năm cao thủ ấy nàng không hề sợ sệt người nào, nàng cười gần:

– Có thật thế không?

Miệng nói thì tay nàng đã vung lên, cây thước ngọc trong tay quay tròn một vòng:

– Hãy giết hết cho ta.

Tự nhiên là nàng nhìn về phía vị Tổng Hộ pháp để mà ra lệnh.

Bạch Mi Chân Nhân vòng tay:

– Bắn đạo tôn mạng.

Nói xong tay phải ông ta rút soạt thanh trường kiếm, lúc đó chợt nghe nhiều tiếng động nổi lên từ bốn phía, bốn cánh cửa đều đóng lại.

Ba vị Phó Tổng Hộ Pháp, vì cửa Đông Nam đã của Hứa Kính Bá đốt và bây giờ chỉ còn một Hắc Trượng Ông, nhưng lại bị vách lửa ngăn trước mặt, ba cửa kia đều bỏ cửa gom vào chính giữa.

Cổ Phật Tâm Đẳng tay cầm tràng hạt tiến ra, bên sau Phi Thiên và Huyền Cảnh vẫn còn thủ cửa.

Bạch Cốt Thần Quân cũng chừa Nhị Sát ở lại, hấn cầm Bạch Cốt Phiến xông vào.

Phi Long Kiếm Khách Lục Hạo Xuyên xốc kiếm xông đánh cửa Tây Nam vẫn để cho Cách Thiệu Ngũ và một người trấn giữ.

Hình đã rõ ràng, ba vị Phó Tổng Hộ Pháp cùng trợ lực Đại cung chủ.

Đúng như Bạch Mi Chân Nhân đã nói, Đại cung chủ đã quyết tâm đồ sát.

Thêm vào đó, sau khi bốn cửa đều đóng lại thì ba vị Phó Hộ Pháp cùng một lúc tiến ra, cánh cửa tuy đã đóng, họ vẫn còn những nhân vật cấp Đàn Chủ trấn giữ.

Bao nhiêu đó chứng tỏ Biên Phi Phượng đã hạ quyết tâm không cho một người nào chạy thoát.

Theo tình hình đó, có lẽ câu nói của Biên Phi Phượng không ngoa. Ai thoát được khỏi tòa đại sảnh này, kể mạng người đó bằng trời. Đúng là một trận chiến một còn một mất. Thời cơ cấp bách lắm rồi, từ khi Biên Phi Phượng xuất hiện, quần hùng Lưu Hương Cốc, luôn cả việc thương lượng kế sách cũng không còn kịp nữa, họ chỉ còn đem hết sức lực của từng người để tùy cơ ứng biến mà thôi.

Tây Ly Tử nhìn quanh, ông ta thấy Bạch Mi Chân Nhân đã tuốt kiếm ra, ông ta tự biết rõ rằng bằng vào võ công của người này, trừ Trúc Kiếm tiên sinh ra, chắc tại trường không còn ai là đối thủ, hay ít nhất cùng với Trúc Kiếm tiên sinh cũng phải có hai người nữa mới có thể ngăn chặn được.

Thế nhưng bây giờ tình thế đã diễn ra quá rõ ràng, ngoài Biên Phi Phượng còn có ba vị Phó Tổng Hộ Pháp, muốn có hai cao thủ trội nhất trong bọn để chặn Bạch Mi Chân Nhân thì cũng không làm sao có đủ người.

Một ý nghĩ thoáng qua thật nhanh, Tây Ly Tử xóc kiếm bước ra đón chặn Bạch Mi Chân Nhân và nói ngay:

– Bần đạo xin lãnh giáo với đạo huynh.

Bạch Mi Chân Nhân cau mày thấp giọng:

– Bần đạo thực tình không muốn cùng đạo huynh động thủ.

Tây Ly Tử cười:

– Tình thế đã diễn ra như thế này, chúng ta dù có cự tình cũng không còn biết làm sao được nữa.

Bạch Mi Chân Nhân nói:

– Lực lượng Lưu Hương Cốc không có cơ thắng được, bần đạo nguyện đem hết sức có thể của mình để đưa đạo huynh thoát ra ngoài.

Tây Ly Tử lắc đầu cười.

– Đạo huynh nói đã sai rồi, trận chiến hiện tại là giữa chính nghĩa và tà gian, bần đạo sống đến tuổi này đâu còn nghĩ đến chuyện sinh tử hay sao? Nếu đạo huynh cố giúp được thì cái giúp đó không phải riêng cho bần đạo.

Bạch Mi Chân Nhân ngạc nhiên:

– Đạo huynh nói thế có nghĩa là sao?

Tây Ly Tử nói:

– Thiện ác đã phân minh, bây giờ sự việc chỉ còn trong đường tơ kẽ tóc, bần đạo mong đạo huynh hãy hiệp trợ cho chính nghĩa.

Bạch Mi Chân Nhân nhìn qua thấy trong tòa đại sảnh này h chiến đã dậy lên rồi, chỉ còn có mình và Tây Ly Tử đứng ngoài nói chuyện.

Trước tình hình như thế dễ dàng làm cho Biên Phi Phượng hoài nghi nên vội nói nhỏ với Tây Ly Tử:

– Đạo huynh, tình hình có nhiều bất lợi, chúng ta phải giả lấy vừa đánh để vừa nói chuyện mới được.

Ông ta nói xong là giơ kiếm lên.

Tây Ly Tử xốc kiếm lên đón lấy và nói tiếp:

– Đạo huynh có thể nhận lời chứ?

Bạch Mi Chân Nhân nói:

– Xin đạo huynh hãy cho bản đạo suy nghĩ cho thật kỹ.

Tây Ly Tử nói:

– Bây giờ là lúc mà đôi bên đã mở cuộc sinh tử tồn vong, nếu đạo huynh có lòng tương trợ thì không còn gì phải suy nghĩ nữa.

Bạch Mi Chân Nhân nói:

– Bây giờ thì bốn cửa đều đã đóng lại, Đại cung chủ kiếm thuật tinh thông, bản đạo tự xét không phải là đối thủ của nàng.

Tây Ly Tử cười nhạt:

– Thật không ngờ Bạch Mi Không Động là người danh trấn võ lâm mà lại là phường tham sinh úy tử, như vậy bản đạo đã nhận lầm người, thôi thì nơi đây giữa chúng ta như trước đến nay không hề quen biết, xin đạo trưởng cứ tận khả năng.

Vừa nói dứt câu là thanh kiếm trong tay Tây Ly Tử vùng hừ động, ông ta nhích tới và tấn công liên tiếp ba chiêu.

Nhiều tiếng thép khua lên liên tiếp và Bạch Mi Chân Nhân đỡ khỏi ba đường, ông ta vội nói:

– Xin đạo huynh đừng hiểu lầm, bản đạo không phải có ý như thế đâu.

o O o

Lưu Hương Cốc Chủ Giang Thượng Phong sau khi nghe Biên Phi Phượng ra lệnh tàn sát thì ông ta vùng mạnh kiếm lên.

Ra tay trước hơn ai hết, Giang Thượng Phong đã muốn nói với mọi người là ở đây không có vấn đề lưỡng lự, ở đây bây giờ chỉ còn sống chết mà thôi.

Và đường kiếm của ông tung ra, mặc dù chỉ mới chiêu đầu, nhưng đã dồn toàn công lực với những tuyệt chiêu.

Tay trái của Biên Phi Phượng quay ngang cây thước ngọc đón lấy thanh kiếm của

Giang Thượng Phong và nàng cười khẩy:

– Hồi Long Bát Kiếm của Giang Nam đã hưởng đầy danh dự của giang hồ, nếu Cốc Chủ không sớm tận dụng tuyệt chiêu thì sẽ không còn cơ hội.

Nàng vừa đỡ hất thanh kiếm vừa nghiêng nhẹ thân mình phóng ra một kiếm thật nhanh.

Trúc Kiếm tiên sinh đang đứng bên phía trái của nàng, khi thấy Biên Phi Phượng vừa đỡ vừa phóng kiếm ra, ông ta sợ Giang Thượng Phong thu kiếm về không kịp nên lật đật tung kiếm, chặn lấy thanh kiếm của nàng.

Một tiếng thép khua chất chúa, thanh kiếm của Biên Phi Phượng bị thanh kiếm của Trúc Kiếm tiên sinh đỡ dạt ra ngoài.

Vừa rồi đã có nghe Trúc Kiếm tiên sinh cho biết sức hút của cây thước ngọc nên Giang Thượng Phong đặc biệt lưu tâm, bây giờ vừa bị nàng đánh nên ông ta cảm thấy ngay hơi lạnh từ cây thước ngọc truyền qua, ông ta rúng động, lật đật vận đủ mười hai thành công lực hất mạnh binh khí đối phương, bấy giờ thì thế gọng kềm đã hình thành. Một bên Trúc Kiếm tiên sinh đẩy mạnh thanh kiếm của Biên Phi Phượng, một bên Giang Thượng Phong hất mạnh cây thước ngọc, làm cho Biên Phi Phượng bị sức dồn ép. Cả đôi bên đâm lúng túng.

Đành rằng nàng kiếm pháp tuyệt luân, lại thêm có cây thước ngọc bên mình vô cùng lợi hại, nhưng dù sao nàng cũng là gái, trong khi đối phương là hai cao thủ lịch lãm giang hồ. Họ có kém về kiếm pháp nhưng về kinh nghiệm, nội lực của họ hơn nàng chứ không kém sức. Thêm vào đó, đây vốn là một cuộc đấu một mất một còn, Giang Thượng Phong dù vì danh dự giang hồ cũng không thể nào lấy làm khách khí. Ông ta vừa nhập trận là đã đem hồi Long Bát Kiếm ra thi thố, thanh trường kiếm trong hông ta từ bên phải sang bên trái, và ngược lại tấn công theo thế liên hoàn dũng mãnh lạ thường.

Kiểm thế của vị Lưu Hương Cốc Chủ y như một con rồng một vùng kiếm khí rợn người bao bọc chung quanh gần một trượng.

Biên Phi Phượng nghiêng mình nhích chân xeo xéo, cây thước ngọc hộ ngay giữa ngực, thanh trường kiếm vung lên là đã giải khai kiếm thế của Giang Thượng Phong, ông ta tung ra thế Phi Long Vũ Trảo là bị ngay thế giải của Biên Phi Phượng, Giang Thượng Phong chưa kịp tung thế khác là đã bị thanh kiếm của nàng bức lui luôn ba bước.

Trong khi Giang Thượng Phong bị đội lui, Trúc Kiếm tiên sinh vung mạnh thanh kiếm, mũi kiếm rung lên như ba đóa hoa bắn xả vào người Biên Phi Phượng.

Biên Phi Phượng lại nghiêng mình sang bên phải, cây thước ngọc đỡ hất thanh kiếm của Trúc Kiếm tiên sinh.

Nàng nhích lên bước nữa luôn, đồng thời tay phải phóng thanh kiếm về phía Giang Thượng Phong.

Chiêu thứ nhất trong pho Hồi Long Bát Kiếm vừa tung ra là bị Biên phi Phượng hóa giải, Giang Thượng Phong chưa kịp tung chiêu thứ hai thì thấy thanh kiếm của nàng đã phóng tới bên mình.

Thanh kiếm với đà tới quá nhanh, Giang Thượng Phong biết không làm sao tránh kịp, ông ta hét lên một tiếng, bật mình ra sau tung chân đá thốc lên tay cầm kiếm của Biên Phi Phượng thật nhanh và thật mạnh.

Ngon cước của Giang Thượng Phong đã nói tiếng miệt Giang Nam nhưng lâm trận này ông mới đem ra sử dụng.

Không may cho ông là khi nãy cú đá thật chính xác và hất mạnh vào chính bụng Cổ Phật Tâm Đăng đã không có hiệu quả mà còn hững hờ thậm hại, lần này vì thế ông ta lại phải đá cú thứ hai.

Nhưng đã rút kinh nghiệm khi nãy đối với Cổ Phật Tâm Đăng, lần này khi tung chân lên thì thanh kiếm trong tay cũng tung theo.

Nếu đối phương tránh khỏi cú đá thần tốc thì nhất định không làm sao đỡ được đường kiếm vung theo kế tiếp.

Công thế của Biên Phi Phượng chưa thu lại thì chợt nghe bên phải có tiếng gió vèo bay tới, cây Thanh Minh Kiếm của Trúc Kiếm tiên sinh đã xẹt vào hông bên phải của nàng.

Thế đánh y như lửa văng điện xẹt.

Thanh kiếm đến với đà quá nhanh, tay kiếm của nàng không làm sao thu về cho kịp, cây thước ngọc thì lại ở về phía trái, rất khó mà đưa sang bên phải, đúng là tình thế nguy hiểm trong đường tơ kẽ tóc, bây giờ thì chỉ còn vấn đề di bộ. Và đây lại được coi là ngón ruột của Ngũ Phượng Môn.

Không thấy nàng nhấc chân lên, chỉ thấy thân hình nàng hơi nghiêng và không ai biết được như thế nào là Ngư Long Bá Biến thân pháp. Nhưng trong cái lắc mình như thế nàng đã làm cho hai thanh kiếm thần tốc của Giang Thượng Phong và Trúc Kiếm tiên sinh đều bị trật ra ngoài, thiếu chút nữa đã chạm vào nhau.

Vừa lách mình qua khỏi, Biên Phi Phượng cười khẩy lên một tiếng như thách đố, tay trái cất cao cây thước ngọc, chân phải bước xéo qua nửa bước và tay phải phóng nhanh thanh kiếm.

Cứ như thế khi thì vung cây thước ngọc, khi thì phóng thanh kiếm, khi bận bên này khi bận bên kia, thân hình nàng uyển chuyển lạ lùng, nàng luôn luôn chiếm ưu thế, làm cho Trúc Kiếm tiên sinh và Giang Thượng Phong cứ bị thối lui, không làm sao khởi thế công được như lúc đầu.

Trúc Kiếm tiên sinh bây giờ phải nổi nóng, ông ta mím môi tràn mình qua bên phải khá xa để tránh vùng khống chế của thanh kiếm của Biên Phi Phượng, đồng thời vịn cho cổ tay phạt ngang thanh kiếm lấn lên một cách thật nhanh, hy vọng lấy lại thế quân bình.

Giang Thượng Phong vừa lui vì thế kiếm quá bức, nhưng ông ta lui và tiến cũng thật nhanh, triển khai Hồi Long Bát Kiếm tấn công trở lại thế liên hoàn.

Ba người đều tận dụng tuyệt chiêu, chỉ thấy bóng chập chờn qua lại, ánh kiếm rờn rợn chớp nhoáng y như những con rắn lượn mình, đứng cách đó hơn một trượng chỉ nghe thấy kiếm khí bốc ra rợn lạnh.

Trong trận tay ba này, mỗi người hình như đã quyết liều sống chết, chỉ cần thanh kiếm hơi chậm lại là cái chết sẽ đến trong nháy mắt.

Chỉ trong khoảnh khắc cả ba người đã ra ngoài năm mươi hiệp. Tay trái của Biên Phi Phượng vung cây thước ngọc cuốn gió ào ào, tay phải với thanh kiếm không còn thấy bóng mà chỉ thấy một vệt sáng ngời ngời vụt lên vụt xuống giống như giải lụa.

Nhưng tuy cây thước ngọc có sức hút dị kỳ, tuy thanh kiếm biến chiêu nhanh như gió, mà gặp phải Trúc Kiếm tiên sinh và Giang Thượng Phong đều đã từng lâm chiến ngót năm mươi năm qua có đủ thừa kinh nghiệm. Thêm vào đó, hai người cùng đều biết sự lợi hại của đối phương, cho nên chưa thấy một ai bị dồn vào nước đường cùng.

Thế nhưng bất cứ sự lợi hại nào, bất cứ dù tránh né giỏi đến đâu cũng phải có một giới hạn, sức hút của cây thước ngọc tuy không khống chế được hai tay kiếm lừng danh, nhưng khí lạnh tỏa ra của nó thì khó lòng tránh được.

Từ nơi cây thước ngọc của Biên Phi Phượng, khí lạnh có một tác dụng lạ lùng. Khí lạnh này không chỉ vào những lúc binh khí chạm nhau, mà nếu nàng huy động thật nhanh trong gió, thì khí lạnh càng bức thật nhiều thật xa, mà khí lạnh càng toát ra lâu, bất cứ ai có nội lực thâm hậu đến đâu lần lần cũng sẽ phải hao mòn vì khí lạnh dị kỳ của cây thước ngọc.

Cứ tư thế đó mà suy đoán, nếu không giải quyết được cuộc chiến cho nhanh thì chỉ cần thêm chừng trăm hiệp nữa, nội lực của Giang Thượng Phong và Trúc Kiếm tiên sinh nhất định phải lâm vào bế tắc.

Nghĩa là không phải vì phí sức quá lâu như trường hợp nội lực non kém mà vì khí lạnh của cây thước ngọc làm cho rã rời.

Hai người phát hiện ra điều bất lợi đó thì thấy đều, họ cùng đưa mắt cho nhau và cùng thét lên một tiếng hai thanh kiếm vụt biến chiêu.

Và bao nhiêu công lực trong người họ mang ra xài hết, quyết tâm giải quyết cuộc chiến thật nhanh vì họ thấy không còn có thể trì hoãn được. Họ bỗng ý thức rằng càng lâu thêm thì giờ thì nội lực họ càng suy giảm thêm lên.

Trong khi ba người đang quyết tâm hạ cho kỳ được lẫn nhau, thì phía bên kia, Thần Phiến Tử và Thanh Phong đạo trưởng nghinh chiến với Cổ Phật Tâm Đẳng đang rơi vào thế hạ phong, xâu trằng hạt của Cổ Phật Tâm Đẳng tung ra gần như chẳng có chiêu thức gì cả, thế nhưng nó đến đâu là áp lực nặng đến đó, có thể nói không có một món binh khí, không có một nội lực nào mà nó có thể chịu nổi một trằng hạt của Cổ Phật Tâm Đẳng, họ không làm sao thì triển võ công theo ý muốn. Luôn luôn bị áp lực

của Xâu tràng hạt khổng chế.

Đánh được chừng hai mươi hiệp, bàn tay trái khô đét của Cổ Phật Tâm Đăng bỗng nhô ra khỏi ống tay đến rộng nhè quạt về phía Thần Phiến Tử. Không một cử động mạnh, không hề có một hơi gió lấy một mảy may, chưởng thế của Cổ Phật Tâm Đăng tung ra như một trò đùa.

Trong khi Thanh Phong đạo trưởng liếc thấy là đã phải thốt rú lên.

– Âm Cực Chưởng, đạo huynh coi chừng.

Cổ Phật Tâm Đăng vòng bước chân qua nửa vòng, tay quạt ngang xâu tràng hạt và cất tiếng cười khanh khách:

– Đúng rồi, nó là Âm Cực Chưởng.

Thanh Phong đạo trưởng lật đặt đưa thanh kiếm lên chống đỡ, nhưng chỉ nghe một tiếng xoang là ông ta cảm thấy thân mình như hồng đất, phải cố hết sức mới khỏi ngã và loạn choạng thối lui.

Âm Cực Chưởng của Cổ Phật Tâm Đăng vốn là thứ độc môn công phu, nó đã không có tiếng động mà người sử dụng cũng không phải dùng sức lực một khi đã tung ra thì người đối diện không làm sao tránh được.

Thần Phiến Tử thấy bàn tay khô đét của nhà sư giả từ trong ngực đẩy nhẹ ra là biết ngay nguy hiểm, vì đã từng gặp nhiều kỳ cục cho nên dù không có Thanh Phong đạo

trưởng kêu nói, ông ta cũng nhận được đó chính là thứ dữ dần.

Cho nên khi tiềm lực của Âm Cực Chưởng còn chưa tống ra thì Thần Phiến Tử rẹt cây quạt ra một cái tách và vận dụng toàn thân công lực ngưng bế tất cả huyết đạo, đưa cánh quạt giữa ngay trước ngực.

Một luồng nhu phong tiềm tàng thốc tới, bị cánh quạt chặn ngang làm cho sức dội đẩy Thần Phiến Tử nhảy vút lên lộn đi hai vòng và rơi đứng bình yên trên mặt đất.

Thần Phiến Tử bật cười ha hả, tay ông ta phe phẩy cây quạt từ từ bước tới.

Cần nên biết Âm Cực Chưởng vốn là thứ âm công giống như độc chất, nó không hề có một nội lực có thể đẩy bắn con người, bất cứ ai bị trúng cũng không hề nghe thấy nhưng sau đó là hơi lạnh sẽ dẫn vào xương sống làm cho người tiêu hết công lực và cuối cùng nếu không được người đánh ra cứu chữa thì mạng sống khó bảo toàn.

Thế nhưng bây giờ Thần Phiến Tử lại bị chưởng lực dị kỳ đó đẩy tung lên, cái mà từ trước đến nay, bất cứ trường hợp nào, khi sử dụng Âm Cực Chưởng. Ngay cả Cổ Phật Tâm Đăng cũng chưa hề ngó thấy.

Chuyện bất ngờ trái hẳn với nguyên tắc của Âm Cực Chưởng làm cho Cổ Phật Tâm Đăng sửng sốt, ông ta đứng nhìn trờng đôi mắt. Không hiểu Thần Phiến Tử dựa vào công phu nào mà lại có thể chống được Âm Cực Chưởng một cách lạ lùng như thế.

Cho đến khi Thần Phiến Tử bước gần tới bên mình, ông ta mới nở nụ cười đanh

ác:

– Thần Phiến Tử, võ học của ngươi khá đấy, bản tăng khâm phục vô cùng.

Thần Phiến Tử cười:

– Âm Cực Thần Công của đại sư lợi hại lắm, nhưng đối với ai, chứ đối với bản đạo thì không làm hại được đâu.

Vừa nói, cánh quạt trong tay ông ta quạt tới thật nhanh.

Thanh Phong đạo trưởng cũng trần mình lướt tới, thanh trường kiếm uốn dẻo như bạch xà xuất động, phạt ngang hông trái của Cổ Phật Tâm Đăng.

Một giọng cười như thanh la bể, Cổ Phật Tâm Đăng xoay nửa vòng, ống tay áo rộng phất lên trong thế Lưu Phi Tụ đón lấy cây quạt của Thần Phiến Tử, tay trái năm ngón nhọn chụp vào vai của Thanh Phong đạo trưởng.

o O o